

ΕΡΙΚΟΣ Ο ΔΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΩΡΙΚΟΣ.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἐρίκος ὁ Δος ἦτον εἰς τὸ κυνήγιον· ἀπομακρυνθεὶς δὲ τῆς ἀκολουθίας του, ἀπῆντησε χωρικὸν καθήμενον παρὰ τὴν ῥίζαν δένδρου τινός. «Τί κάμνεις αὐτοῦ;» τὸν ἔρωτᾷ ὁ ἡγεμών. «Κάθηναι κύριε διὰ νὰ ἴδω τὸν βασιλέα, ὅταν θὰ περάσῃ.» «Καλὰ, ἐὰν θέλῃς ν' ἀγαθῇς ἐπὶ τῶν ὀπισθίων τοῦ ἵππου μου, τῷ εἶπεν ὁ μονάρχης φιλοφρόνως, θὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τι μέρος, ὅπου εὐκόλως θὰ ἴδῃς τὸν βασιλέα.»

— «Τῷ ὄντι δὲν εἶναι ἀσχημος συλλογισμός,» εἶπεν ὁ χωρικὸς καὶ ἀνέστη, ἐνῷ δὲ διεκθύνοντο πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτον ἡ ἀκολουθία τοῦ βασιλέως, ἔρωτᾷ τὸν ἱππέα πῶς ἡδύνατο νὰ γνωρίσῃ τὸν ἡγεμόνα. «Δὲν θὰ κάμῃς ἄλλο παρὰ νὰ παρατηρήσῃς ἐκείνον, ὅστις θὰ ἔχῃ τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἐνῷ οἱ ἄλλοι θὰ ἴ-

ναι ἀσκεπεῖς.» — «Εὐχαριστῶ, κύριε· δὲν εἶναι δύσκολον.»

Ὡς τὰ συνομιλοῦντες ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀδλὴν, ὅλοι δὲ οἱ ἄρχοντες ἐχαιρέτισαν τὸν βασιλέα. «Αὔ!, λέγει εἰς τὸν χωρικόν, ἡξεύρεις τώρα ποῖος εἶναι ὁ βασιλεὺς;» «Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, — ἀποκρίνεται ὁ ἀγροῖκος, ἡ ἐγὼ εἶμαι ἡ σῆς· διότι ἡμεῖς οἱ δύο μόνοι ἔχομεν τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.»

— «Ἐπεθύμουν νὰ ὑπῆκουον τὸν Θεὸν καθὼς ὁ σκύλος μὲ ὑπακούει ἐμέ,» εἶπε παιδίον τι, χαϊδεύον τὸν σκύλον του. «Αὐτὸς φαίνεται πολὺ πρόθυμος καὶ χαίρει εἰς τὸ νὰ μὲ ὑπακούῃ· ἐνῷ ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι ὅπως αὐτὸς ὅταν πρόκηται νὰ ὑπακούσῃ τὸν Θεόν! Τὰ ζῶα φαίνονται φρονιμώτερα καὶ εὐγνωμόνεστερα ἀπὸ τοὺς λογικοὺς ἀνθρώπους.

Παῖδα κυττάζοντα τὰ γλυκύσματα ἔξωθεν ζαχαροπλαστείου.

ΠΑΙΔΙΑ ΕΞΩΘΕΝ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΥ.

Πῶ! πῶ! πῶ! πῶ! γὰρ κυτᾷτε τί γλυκύσματα μεγάλα,
Τὶ φράοι μπακλαβάδες, κανταίρι τσοκολάτα,
Τούρτα, κόνιτι, παστιτσία καὶ ἀκόμη χύλια ἄλλα,
Παστιτσάκια, καραμέλαις, καὶ λουκούμα μυγαλάτα.

Δες, Φανίτσα, τούρτα φρέσκη, ἄσπρη, ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι,
Ἄχ, καυμένη, ὁ ἄφρός της δὲν ἡξεύρεις πῶς μ' ἀρέσει!
Μ' ἔνα δρόμ κομμάτια μόνο, εἰν' ἀλήθεια, σὲ λιγώνει·
Ἀλλὰ πάλι καὶ τὴν πεῖνα τί μ'πορεῖ νὰ ἀφαιρέσῃ;

Καλὲ, σῶπα, Δημητράκη, ποῦ σ' ἀρέσ' ἡ τούρτα τόσο;
Δὲν κυτᾷτ' ἐκεῖ, καυμέναις, τὸ μελάτο κανταίφι,
Τὰ παστιτσία τὰ μυγαλάτου, ὅπου ἔνα νὰ τοῦ δώσω,
Καὶ τὰ δάκτυλά τ' ἀκόμα ἀπ' τῇ γλύκα θὰ νὰ γλύφῃ!

Ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶχα, νὰ σᾶς πῶ, τὴν τσοκολάτα,
Νὰ τὴν πίνω, ὅπως ἔξέρω, μὲ τὸ γάλα καθ' ἡμέρα.
Τὰ λουκούμα καὶ τὴν τούρτα, τὰ παστιτσία καὶ τὰ ἄλλα,
Ὅλ' αὐτὰ σὲ τὰ χαρίζω, Δημητράκη, πέρα-πέρα.

Δὲν ντρεπούσαστε, καυμέναις, μὲ τὴν τόση λιγούδα σας,
Καὶ ν' ἀκούῃς τὴν Πιπίτσα νὰ σοῦ λέῃ πῶς δὲν τα θέλει!
Ἐνῷ ὅλων σας τὰ σάλλα τρέχουν ἀπ' τὰ στόματά σας,
Κί ὅλοι μας ἐπιθυμοῦμε καὶ νὰ τάχαμε μᾶς μέλει!

Τι κουτοὶ ποῦμεσθα ὅλοι δίχως κέρδος καὶ αἰτία,
Να καθοῦμαστε ὅδ' πέρα νὰ χαλοῦμε τὰ μαλά μας!
Ἐλα, πάμετε, καυμέναις, εἰς τὸ σπῆτι κάθε μίαν,
Καὶ στὰ πράγματα τὰ ξένα τὸ καιρὸ μὴ σπαταλᾶμε.
Ν. Ἰγγλέσης,